

Prædiken til Påskedag

Mark. 16,1-8

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Markusevangeliet 16,1-8

Kristus, jeg tror, af dine vunder væld udsprang til stort vidunder, mægtigt til hver sten at vælte. Amen!

En sten! Det er som om det ikke er til at blive færdig med den sten! Den indtager nærmest en rolle som en person i fortællingen. Kvinderne taler om den, den bliver karakteriseret som ”meget stor”.

Sten er heller ikke sådan at komme uden om. Det ved man, hvis man her leget i et vandløb og bygget dæmninger af strå og sten. Vandet må finde en vej omkring, danne nye små løb og strømme. En sten er så håndgribelig. Hvis jeg slipper den sten, jeg holder her i min hånd, vil den falde tungt til jorden. Tyngdekraften er en af naturens love. Og når ikke lige man snubler over en sten og slår sig, så skal man jo være glad for tyngdekraften. Den har vi indrettet os efter, den holder os oprejst med hovedet op og fødderne ned. Men stenen – hvem skal kunne flytte den, så kvinderne kan tage sig af Jesu døde krop og salve ham efter traditionen?

Der findes en stærk fortælling i vores kultur om at alt, som man kan tænke sig til også er muligt, man skal bare tro på det. Du kan, hvad du vil! Tro på dig selv! Og lignende talemåder er populære i deres grænseløshed. De tager os ind i en vægtløs verden, hvor alt er muligt; alle drømme kan blive til virkelighed. En verden hvor snublesten som social arv, ulige behandling på grund af køn eller etnicitet ikke eksisterer, en verden, hvor mennesker ikke kommer ud for banale uheld helt uden for deres egen kontrol.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 759, 124 årgang
April 2023
ISSN 0901-2214

Med andre ord: En verden, som ikke findes. Når vi her i kirken og særligt her til påske taler om tro, så er det ikke en opfordring til at træde ind i sådan et vægtløst rige, hvor stenene ikke falder tungt til jorden og os med dem, når vi snubler. Tværtimod. Den sten, der er væltet fra indgangen til graven, er en virkelig sten, tonstung, umulig at flytte for et par kvinder eller mænd uden løftestænger og andre redskaber.

Opstandelsestroen er fæstnet til denne fysiske, håndgribelige verden. Det er det, der er hele pointen. Selv om Jesus og kvinderne levede nogle århundreder før Newton, så kendte de selvfølgelig godt naturens love. De havde også leget ved et vandløb, mærket tyngden af en sten i deres hånd. De havde også prøvet at snuble og falde med et bump til jorden. Derfor bekymrede de sig om dén sten og hvordan, de skulle få den væltet fra graven. Og derfor blev de bange, da de så at den var væltet fra. Jesu opstandelse modsiger både dengang og nu alle naturlove. Samtidig er Jesu opstandelse ikke en taget drøm; ikke en tro, som skal hentes i menneskets eget indre. Jesu opstandelse er en begivenhed uden for os selv, som vender alt, hvad vi tror vi véd om verden og om livet, på hovedet. Men uden at vende verden ryggen, eller forsøge at ophæve den. Det er netop fordi opstandelsen, den tomme grav og den tunge sten, hører til i vores fysiske verden, at underet er så stort og så livsomvæltende. Opstandelsen forkynder, at mennesket er mere end kæder af årsager og virkninger, som bestemmer hvem, vi er, hvad vi føler og hvordan, vi handler. Det er heller ikke nødvendigt at drømme sig ind i en ubarmhertig verden, hvor du kan hvad du vil – indtil du ikke kan det længere og havner på bunden blandt dem, der ikke var stærke nok eller målrettede nok. Eller bare ikke lykkedes med det, de drømte om, og derfor må skrives ud af den fælles fortælling. Guds kærlighed har ændret vores liv. Der er sat nye betingelser, ikke fordi du eller jeg har gjort noget særligt. Det var Kristus, der ofrede sit liv, for at give os vores liv igen. Og det var Guds kærlighed, der vandt over døden og hentede ham ud af graven.

I den nye virkelighed, opstandelsens virkelighed, er der ikke vindere og tabere; ikke dem, der lykkes og dem, der ikke gør. Hvert eneste menneske er så dyrebart i Guds øjne, at Kristus ville lide og dø for det. Han døde og opstod for dig og for mig, for dem, vi ikke kan lide, for dem, vi foragter og for dem, vi frygter. Han døde og opstod for dem vi misunder, for dem, vi elsker og for dem, vi ikke kender. En gang i verdenshistorien skete det: Stenen faldt ikke til jorden, den var væltet fra.

KIRKEBØN

(efter Peter Værum)

*Kære Gud! Vi vender vore sind til dig, vi åbner os mod dig,
fordi du i din ufattelige storhed altid vil komme os i møde.
Det, der er mørkt for os, er lys for dig.
Det, der forarger os, møder du med kærlighed.
Det, der for os truer med dødens intethed,
det fylder du ud med ordet om opstandelsen i Jesus Kristus.
Der, hvor vi ikke ser vejen frem, indbyder du os at feste og fejre påske.
Nu beder vi dig at opstandelsens lys
må skinne også i vor tilværelse.
Lad os se livet i påskemorgens solbeskinnede lys,
med kvindernes øjne, med det genskabte håb. Fasthold os i det evige livs håb.
Gravens mørke skal vige for Kristus-solen som nu er stået op.
Vær med alle dem som er syge og sorgfulde og med dem som snart skal dø, hvad enten de er fjern eller nær. Giv dem håb!
Hold din beskærmende hånd over vort folk og fædreland. Beskærm os fra had og splittelse. Vi beder dig for regering og folketing, alle, der har magt over andre, lær dem din kærlighed og sandhed, så de vælger fredens og menneskelighedens vej.
Vi beder dig for vor dronning og hele hendes hus og alle huse her i vor store by. Lær os at synge dine sange. Lad lovsangen svinge sig mod din lyse him-*

*mel, hvor du råder
nu og i evighedernes evighed. Amen!*

Prædiken til Påskedag 2021, hvor corona-restriktionerne fordrede korte prædikener og få salmer.

Julie Birgitte Damlund

Sognepræst i Taksigelseskirken & Lundehus Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 223: Herren af søvne opvågned, opsprang

Nr. 218: Krist stod op af døde

Nr. 76 v. 6+7: Nu er forhæng

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
vartov@vartov.dk